

her alene for at træffe en gammel, god Bekendt men nok saa meget for at faa sit Forraadskammer derhjemme forsynet til Priser, der var ikke saa ganske lidt under Torvenoteringens. Det varede da heller ikke længe, før hun i sin Utaalmodighed berørte Skipperens Skulder med sin Parasol og sagde:

»Naa, Mortensen, skal vi saa begynde paa Forretningerne? Vi vil ikke opholde Dem for længe.«

Paa Bunden af Lasterummet, saa at sige i »Karen Sofie«s Mave, hvortil en Stige førte ned fra Dækket, fandtes en Opstabling af Fede- og Flæskevarer, der nok kunde faa en Husmoders Øjne til at lyse. Fra halvaabnede Fustager, Kasser, Krukker og Sække kiggede lysegult Smør, røde Skinker, Pølser, Bedelaar og svære Holstenske oste indbydende ud imod Beskueren og opsendte en Duft, der aldeles ikke ledte Tanken hen i Retning af Orkaner paa Verdenshavet. Ved Skipperens ridderlige Bistand blev Madam Olufsen bugseret ned ad Stigen, og en lang og indgaaende Forhandling tog nu sin Begyndelse. I Følelsen af Sagens Alvor lod hun sig efterhaanden næsten hele Lageret fremsætte til Bedømmelse, fik nye Fustager slaaet op, vejede Skinkerne i Haanden, modtog Smagsprøver af Oste, Fedt og Pølser og løftede regelmæssigt Øjenbrynene som i let Forundring, hver Gang Skipperen nævnte Prisen.